

Vasario 2 d. Kristaus Paaukojimas

Kristaus Paaukojimo šventės evangelijos komentaras.
„Pasibaigus Mozės Įstatymo numatytoms apsivalymo dienoms, Juozapas ir Marija nunešė kūdikį į Jeruzalę paaukoti Viešpačiui“. Jėzus yra tikroji Šventovė, tobula auka, amžinasis kunigas. Dėl Jo begalinės meilės, per šv. Mišias galime paaukoti savo gyvenimą, nerimą, pasisekimus – visą gyvenimą.

Evangelija (Lk 2, 22–40)

Pasibaigus Mozės Įstatymo numatytoms apsivalymo dienoms, Juozapas ir Marija nunešė kūdikį į Jeruzalę paaukoti Viešpačiui, – kaip parašyta Viešpaties Įstatyme:

„Kiekvienas pirmgimis berniukas bus pašvęstas Viešpačiui“, – ir duoti auką, kaip pasakyta Viešpaties Įstatyme: „Porą purplelių arba du balandžiukus“.

Jeruzalėje gyveno žmogus, vardu Simeonas. Jis buvo teišus ir dievobaimingas vyras, laukiantis Izraelio paguodos, ir Šventoji Dvasia buvo su juo. Jam buvo Šventosios Dvasios apreikšta, kad jis nemirsiąs, kol pamatysiąs Viešpaties Mesiją.

Šventosios Dvasios paragintas, jis atėjo dabar į šventyklą. Įnešant gimdytojams kūdikį Jėzų, kad pasielgtų, kaip Įstatymas reikalauja, Simeonas jį paėmė į rankas, šlovino Dievą ir sakė:

„Dabar gali, Valdove, kaip buvai
žadėjęs,

leisti savo tarnui ramiai iškeliauti,
nes mano akys išvydo tavo
išgelbėjimą,

kuri tu parengi visų tautų
akivaizdoje:

šviesą pagonims apšviesti ir tavosios
Izraelio tautos garbę“.

Kūdikio tėvas ir motina stebėjosi tuo,
kas buvo apie jį kalbama.

O Simeonas palaimino juos ir tarė
motinai Marijai: „Štai šis skirtas
daugelio Izraelyje nupuolimui ir
atsikėlimui. Jis bus prieštaravimo
ženklas, – ir tavo pačios sielą pervers
kalavijas, – kad būtų atskleistos
daugelio širdžių mintys“.

Ten buvo ir pranašė Ona, Fanuelio
duktė iš Asero giminės. Ji buvo
visiškai susenusi. Po mergystės ji

išgyveno septynerius metus su vyru,
o paskui našlaudama sulaukė
aštuoniasdešimt ketverių metų. Ji
nesitraukdavo iš šventyklos,
tarnaudama Dievui per dienas ir
naktis pasninkais bei maldomis. Ir ji,
tuo pat metu priėjusi, šlovino Dievą
ir kalbėjo apie kūdikį visiems, kurie
laukė Jeruzalės išvadavimo.

Atlikę visa, ko reikalavo Viešpaties
Įstatymas, jie sugrįžo į Galilėją, į savo
miestą Nazaretą.

Vaikelis augo ir stiprėjo; jis darėsi
pilnas išminties ir Dievo malonė
buvo su juo.

.....

Kristaus Paaukojimo šventės
evangelija kalba apie įvykius iš karto
po to, kai išminčiai pagarbina gimusį
Jėzų, ir prieš Šventosios Šeimos
pabėgimą į Egiptą. Praėjus trisdešimt
trims dienoms po apipjaustymo, arba

keturiasdešimčiai dienų po vaikelio gimimo, seka motinos apvalymas po gimdymo (plg. Kun 12, 1–8).

Nešvarumo supratimas Senajame Testamente nėra toks pats, kaip mes tai suprantame šiandien. Tai nėra moralinė kaltė. Moteris, pagimdžiusi kūdikį, prisilietė prie Dievo kuriamosios galios. Dėl žmogaus nevertumo būti taip arti Dievo, ji tampa nešvaria – tai ritualinis nešvarumas. Taip apvalymo apeigomis pripažįstamas ir pagerbiamas Dievo šventumas.

Šis paprotys išrinktajai tautai siejosi su dar vienu dalyku – tai galimybė „išpirkti“ pirmagimį, kuris besąlygiškai priklauso Dievui. Vis dėlto, užuot išpirkę pirmagimį, tėvai galėjo paaukoti jį Viešpačiui.

Šv. Lukas nekalba apie „išpirkimą“, o apie „paaukojimą“ moters apvalymo dieną Šventykloje. Taip evangelistas sujungia du atskirus įvykius. Jeigu

Lukas pabrēžia, kad paaukojimas īvyko „pasibaigus Mozēs Įstatymo numatytoms apsivalymo dienoms“ (Lk 2, 22), tai iš esmēs rodo, kad vaikelis šiose apeigose buvo su savo motina.

Mergelē Marija ir šv. Juozapas žino, kas yra Jēzus. Šis pirmagimis yra Dievo (plg. Sk 3, 13), Jis yra Dievo Sūnus. Būtent todėl jiedu imasi to, ką Lukas vadina „paaukojimu“, regis, žvelgdamas į įvykį iš žydų aukojimo apeigų perspektyvos.

Išties, evangelistą domina Jēzaus santykis su Šventykla. Marijos atėjimas į Šventyklą apsivalymui, Luko akimis yra Jēzaus „paaukojimas.“ Būtent Šventykloje kunigas aukoja atnašą. Jēzus priklauso Dievui, o Juozapas ir Marija patvirtina šią priklausomybę paaukodami Vaikelį Dievui. Balandžiukai, kuriuos atneša Šventoji Šeima, dar labiau pabrēžia

šio gesto ryšį su aukojimu. Jėzus yra šventas, Jis yra Dievas ir taps auka ant Kryžiaus. Tuo pačiu, Jis yra auka, aukuras ir kunigas. Iš tiesų, Jėzus yra tikroji ir galutinė Šventykla.

Toliau, Lukas pasakoja apie susidūrimą su Simeonu bei jo pranašystę Šventykloje. Vėlgi, būtent kunigystė ir auka patraukia evangelisto dėmesį. Šventoji Dvasia buvo su Simeonu – dabar jis skelbia apie tą, kuris yra „Izraelio paguoda“, Mesijas, „Viešpaties pateptasis“ – tai Jėzus Kristus. Ona, savo ruožtu, garsina tai, ką paskelbė Simeonas savo giesmėje. Simeono giesmė yra liturginis himnas, dar labiau išryškinantis Šventyklos ir aukos apeigų svarbą. Kalavijas, apie kurį kalba Simeonas, gali žudyti, tačiau taip pat gali išgelbėti. Šia prasme, būtent Jėzus atskleis ir įvardins širdžių mintis. Marijos širdis yra pirmoji, kurią randame kupiną tikėjimo.

Taip pat ir mes, krikštu tapę Kristaus mirties ir prisikėlimo dalininkais, esame Dievo šventykla. Esame pašaukti aukoti savo gyvenimus kaip dvasinę auką. Kaip vandens lašas, kurį kunigas sumaišo su vynu prieš konsekraciją, trokštame tapti Kristaus, kuris panoro prisiimti mūsų žmogiškąją prigimtį, dieviškojo gyvenimo dalininkais (plg. Romos mišiolas, Mišių eiga).

Esame pašaukti stoti Viešpaties akivaizdom ir paaukoti visą savo gyvenimą, visą savo būtį, nes priklausome Jam ir Jame atrandame savo laimę. Kaskart kai dalyvaujame šv. Mišiose, turime progą atnaujinti šią savo pačių auką, pavyzdžiui, per atnašavimą, arba kai iškeliamas Kristaus Kūnas ir Kraujas, arba padėkos metu po Komunijos. Visas mūsų gyvenimas gali tapti auka Viešpačiui. Meldžiamės: „Tarnausiu Tau, Viešpatie, leisk man Tau tarnauti!“ Esame pašaukti viską

gražinti Jam. Jis yra tikroji šviesa, Jo Dvasia teikia meilę mūsų gyvenimams. Savo ruožtu, galime dalintis ta meile, kad daugelis žmonių atrastų gyvenimo prasmę. Būtent meilė „yra šviesa – galiausiai vienintelė, – vis iš naujo apšviečianti tamsų pasaulį bei suteikianti drąsos gyventi bei veikti.“¹

1Benediktas XVI, enciklika *Deus caritas est*, 2005 m. gruodžio 25 d., 39. Šiandien Bažnyčia ypač meldžiasi už vienuolius ir vienuoles. Jų ištikimybė palaiko daugelį kitų pakrikštytųjų, kurie pašaukti šventumui eiliniame gyvenime.

Guillaume Derville // Tung256 - Pixabay

lt-lt/gospel/vasario-2-d-kristaus-
paaukojimas/ (2026-03-22)